

opgericht in 1979

TCA NIEUWS, de nieuwsbrief van de TOERCLUB ABCOUDE Jaargang 2, nummer 4

Overpeinzingen van de voorzitter

Wat een geweldige Tours de France hebben we gezien. De mannen en de vrouwen maakten er een spektakel van. En de Vuelta komt er al weer aan, met start en etappes in Nederland. Ik ga zeker proberen er wat live van te zien.

Ondertussen lees ik "Streep op de weg", verhalen van hardloper, cabaretier, presentator, schrijver, columnist, vaste gast van talkshows, woonbootbewoner, Ouderkerker Dolf Jansen. Ik hou van Dolf vanwege zijn humor, zijn positiviteit, hoe hij in het leven staat, zijn liefde voor bewegen in het algemeen en hardlopen in het bijzonder. Ik deelde ooit zijn passie voor het hardlopen; mijn knieën deelden die niet. Toen werd het dus fietsen. Maar Dolfs verhalen over het lopen lees ik met veel plezier, ook al kom ik zelf niet veel verder meer dan een 'wandeling rond het dorp', ook leuk trouwens. Dolfs verhalen verdrijven al snel eventueel aanwezige somberheid. Ik zou wel iets van zijn positieve levenshouding willen hebben, maar dan zonder de 'ADHD-achtige' energie, die voor mijn omgeving moeilijk te dragen zou zijn.

Ook de Toerclub kan wel wat positiviteit gebruiken, minder somberheid en gemopper. Toen corona voor een tijdje uit ons dagelijks beeld verdween, zou je verwachten dat de leden massaal zouden toestromen om in groten getale de wegen rond Abcoude onveilig te maken. Nu zijn die wegen wel wat onveiliger geworden, maar niet omdat TCA-leden ze en masse in gebruik hebben genomen. Of het moet zijn dat ze zich kunstig hebben vermomd als onhandige e-bikers of Van Moof pubers (ik onthoud mij maar even van scherper taalgebruik).

De opkomst op de vaste Toerclubdagen, woensdag en zondag, is wisselend maar overwegend laag. Ronny laat verderop in deze nieuwsbrief zijn licht schijnen op mogelijke oorzaken en oplossingen. Een oorzaak: we hebben als Toerclub helaas in deze periode te maken met mensen, die altijd deel uitmaakten van het 'vaste peloton' maar nu kampen met meer of minder ernstige aandoeningen; die we voor korte of langere tijd moeten missen. Dat is naar. Weet dat we aan jullie denken en dat we hopen dat jullie op enig moment weer kunnen aansluiten.

Zoals Ronny in zijn analyse schrijft: het is niet alleen aan het bestuur om oplossingen aan te dragen. Het is ook, misschien wel vooral, aan jullie, de leden, om je gedachten en ideeën te spuien. Daarbij is het enkel benoemen van wat er in jullie ogen verkeerd gaat, niet steeds genoeg. Samen

kunnen we vast een werkbare oplossing bedenken en hopelijk neemt de opkomst dan weer wat toe. Want wat is er nou leuker dan met vrienden een lekker rondje te fietsen en daarna op het prachtige terras van de Punt, uitkijkend over het weiland, verhalen over het leven, als fietser of anderszins, uit te wisselen? Precies: niets is leuker dan dat.

Maar er zijn lichtpunten! Ik begin met een heel bijzondere en belangrijke ontwikkeling: Wim den Hartog is toegetreden tot Whatsapp. Alleen de ritten-app. Verstandige keuze van Wim.

Johan is weer terug in het peloton. En dat niet alleen: hij ontwierp ook meteen maar een nieuwe route voor de woensdagavond. De aankondiging daarvan leidde tot veel enthousiasme: de opkomst op woensdag was dit jaar nog niet zo hoog. Het tempo lag ook hoog, maar niemand klaagde, ook Johan niet: hij was immers de voorrijder. Willem de Kater vond het voldoende reden om de fase in zijn revalidatieproces te negeren en mee te rijden. Maarten kwam er zelfs voor over uit Haarlem. Johan, nu nog even zorgen dat de wind uit de goeie hoek waait, want anders duurt die N201 wel erg lang.

Toon nam het initiatief tot het rijden van de door de Toerclub Weesp prima georganiseerde Beemsterrit. Het was voor het bestuur mede aanleiding om de organisatie van de Acht van Abcoude nog eens goed onder de loep te nemen. Is de kans op slecht weer begin april niet wat groot met een groot risico op een lage opkomst? Leidt het rijden van 2 lussen er niet toe dat velen het na 1 lus voor gezien houden? Gaat de route niet over te drukke wegen? Is cash betalen nog wel van deze tijd? Moeten we nog blijven pijlen of is het voldoende om de GPS-gegevens te verstrekken? Er komen een fors aantal aanpassingen, waarover op een ander moment meer.

Wim Verbree toonde wederom zijn geweldige kwaliteiten als gastheer en organisator tijdens de Auvergne-week. Het aantal aanmeldingen was helaas veel te laag (hopelijk voor Wim geen reden om nooit meer iets te organiseren), maar dat doet aan Wims prestatie niet af. Wel zou het het overwegen waard zijn om een dergelijke week wat meer in de nabijheid te houden. Twaalf uur rijden door een tropisch warm Europa is wel wat veel, zelfs als je zoals ik het geluk had met Lars als vrolijk kletsende reisgenoot. Nog een veer: Lars deed in de Auvergne alle beklimmingen deels twee keer door na elke beklimming weer af te dalen om te zien of het nog wel goed met mij ging. Toen hij kort daarna de Marmotte in een verbluffende tijd wist te voltooien, voelde het toch alsof ik daar op mijn manier een klein steentje aan had bijgedragen.

Kort voor deze nieuwsbrief reden een snelle en een nog snellere groep (een langzame groep was er niet) de rit rond het Markermeer, georganiseerd door Henk Hagen. De weersomstandigheden waren perfect evenals de door Ronny geregelde pasta en bier-afterparty.

Kortom: er zijn best veel lichtpunten, waarmee het me toch gelukt is om me iets van Dolfs positiviteit toe te eigenen. Hopelijk beklijft het een beetje.

Mededelingen

Het lijkt wel of er een heupen-virus rondwaart: recentelijk hebben Jozien en Axel een nieuwe heup toegediend gekregen, binnenkort is Henk F. aan de beurt. Wie is de volgende?

Inmiddels heeft al een aardig aantal leden zich opgegeven voor de verenigingsdag op zondag 28 augustus vanaf 14.30 uur. Heb jij het nog niet gedaan? Meld je dan snel aan bij Ronny. We zijn benieuwd naar de moeilijkheidsgraad van de door hem ontworpen puzzelrit.

Het eetgebeuren zal weer in het Dorpshuis van Baambrugge plaatsvinden. Iedereen kan genieten van een overheerlijke maaltijd en ontvangt twee consumpties. Er zal voor de hele verenigingsdag een bescheiden eigen bijdrage (€ 7,50 per persoon) worden gevraagd.

Voor het geval je denkt dat dit van tevoren niet verteld is en je je genaaid voelt, kun je je kosteloos afmelden. Wel worden in dat geval administratiekosten van € 7,50 per persoon in rekening gebracht (geintje).

Tochten en activiteiten

Het overzicht van de tochten en andere activiteiten die dit seizoen worden ondernomen is als volgt:

Datum	Activiteit	Start
28 augustus	Verenigingsdag	Dorpshuis Baambrugge
2-4 september	Texeltocht	
11 september	Cor memorial	W v Abcoude laan
25 september	Herfstrit	Eendracht
27 oktober	Axel Koenders clinic	Sporhuis Abcoude
6 november	Snertrit	Eendracht

Henks mijmeringen

Oh ja, de nieuwsbrief. Het bestuur houdt mij bij de les. Dit stukje proza dien ik binnen enkele dagen in te leveren, anders wacht mij hoon van een of alle vier de bestuursleden. Waar zal ik beginnen?

Natuurlijk, Annemiek VAN VLEUTEN wint de Tour de France Femmes. Fenomenaal zoals zij de laatste twee dagen van die Tour heeft geregeerd. Engeland wint de EK finale met 2-1 van Duitsland. 22 sterke vrouwen die het uiterste van elkaar hebben gevegd. Hoe anders er binnen het voetbal over ploegentactiek wordt gesproken dan binnen het wielrennen! Wanneer een voetbal team wint dan hebben er ook 11 mensen gewonnen. Bij het wielrennen is dat toch echt anders.

Guillaume MARTIN, een fietsende filosoof en profwielrenner (of andersom) bij Cofidis beschrijft in zijn boek "Het peloton en ik, een filosofie van de mens in de massa" het leven van een renner. De gedachte: "het peloton bestaat uit solitaire wezens die geen andere keus hebben dan samenleven", kwam tot hem tijdens een trainingsstage. Immanuel Kant sprak over "asociale sociabiliteit": je kunt niet mét maar ook niet zónder die ander." MARTIN schrijft hoe het individu

zich verhoudt tot de massa. De hel dat zijn anderen, maar de hel is ook het bestaan zonder die ander. Sari VAN VEENENDAAL (in 2019 werelds beste keeper) koos er voor het profleven (misschien wel haar hel) te verlaten, juist om niet geleefd te worden maar haar eigen levensreis op poten te zetten.

Hoe anders dan de rol van enkele wielrenners die ontsnappen uit het peloton. Zij zullen samenwerken om als vluchtters weg te blijven van dat peloton. Maar samenwerkend kunnen ze niet winnen en winnen is wel hun doel. Het is een gemeenschappelijk en tegengesteld belang. Bij de Toerclub Abcoude gaat het niet om het winnen. Daar is veeleer het belang van het collectief dat de boventoon voert. Op Abcouder clubniveau zoek je immers naar balans tussen persoonlijke en clubbelangen om te ontdekken dat het collectief wint.

Lastig hoor om op clubniveau te acteren. Maar het kan wel: dan dien je te beginnen met de schimmel van de kaas te snijden en daar bedoel ik mee, jouw medesporters accepteren zoals zij zijn. Zoeken naar balans terwijl je rekening houdt met de ander. Beter gezegd, nederigheid tonen. Wat niet betekent dat jij jezelf minder moet voelen, maar het verlost je van het gevoel belangrijk te zijn. De vanzelfsprekende eenvoud om de ongereptheid van het nu in het wielrennen op clubniveau nog beter te laten smaken. Scherper gezegd: met ons allen zijn we verantwoordelijk voor de saamhorigheid binnen de Toerclub Abcoude.

Ronny's uitsmijter

Deelname aan de vaste ritten.

Het bestuur heeft helaas moeten constateren dat de deelname aan onze vaste ritten op woensdag en zondag dit jaar niet massaal is te noemen. Ongetwijfeld zijn daar meerdere oorzaken voor aan te wijzen, maar op basis van de enquête die is gehouden vóór de Covid-19 periode is de verminderde deelname onverwacht. Immers uit die enquête kwam naar voren dat het merendeel van de leden geen negatieve opmerkingen had over onze vaste ritten.

Wat zouden de oorzaken kunnen zijn? Bijna iedere sportclub heeft in de post-covid periode wel te kampen met minder leden en minder deelname aan sportactiviteiten. Binnen onze eigen vereniging hebben we helaas ook te maken met een aantal langdurige zieken/geblesseerden. We zijn ook een vereniging met een redelijk hoog gemiddelde leeftijd waardoor leden wellicht automatisch minder meerijden. Dit laatste is overigens volgens de bewegingsgoeroe Erik Scherder zeer onverstandig.

In de wandelgangen duikt de eeuwige discussie over de snelheid ook weer op als reden om niet meer of minder mee te fietsen op de vaste ritten. Uit de enquête is gebleken dat er leden zijn dat er te hard wordt gereden en dat er leden zijn die vinden dat er te langzaam wordt gereden. De groep die vindt dat er te hard wordt gereden is wel groter dan de groep die vindt dat er te langzaam wordt gereden. Een meerderheid vindt het tempo prima. Het bestuur vermoedt dat de discussie over het tempo binnen onze club altijd aanwezig zal blijven. Als je kijkt naar andere

verenigingen die we onderweg tegenkomen dan lijken wij een vreemde eend in de bijt. Daar waar vele andere verenigingen keurig aaneengesloten twee aan twee in een gelijkmatig tempo rijden is het bij ons minder gestructureerd. Het bestuur denkt niet dat daar na al die jaren nog enige verandering in aan is te brengen.

Ondanks dat het niet uit de enquête blijkt kan in de praktijk wel worden vastgesteld dat tempoverschillen realiteit zijn en zeer waarschijnlijk wel een rol spelen bij een deel van de leden om af te haken bij de vaste ritten. Er lijkt een steeds groter kloof te ontstaan tussen leden die regelmatig flink door willen knallen en leden die wel door willen rijden, maar het vaker iets rustiger aan willen doen.

Als je kijkt naar andere verenigingen dan zie je dat daar in twee en soms wel meer groepen wordt gereden, waarbij het tempo per groep verschilt. In het verleden zijn er wel voorzichtige pogingen geweest om dat ook bij ons in te voeren, maar om uiteenlopende redenen is dat nooit van de grond gekomen. Voor het fietsen in twee groepen: de snelle en de nog snellere, is het noodzakelijk dat er een voldoende grote opkomst is. Het splitsen van een groep van 3 tot 6 renners kan wel, maar blijkt in de praktijk bij ons in ieder geval niet te werken. Het bestuur denkt echter wel dat de oplossing van het "probleem" tempoverschillen ligt in het rijden in twee groepen. Het bestuur roept de leden dan ook op om vaker mee te fietsen zodat het ook aantrekkelijker wordt om met twee groepen te rijden.

Bij het rijden in twee groepen met een verschillend tempo komt iedereen veel meer aan zijn trekken. Uiteraard kan het een keer gebeuren dat je niet kan, maar van ieder lid mag toch wel worden verlangd dat er regelmatig minimaal 1 keer per week wordt meegereden op woensdag of zondag. Ook mag worden verlangd dat leden (uiteraard indien de gezondheid dat toelaat) zodanig vaak fietsen dat ze een fatsoenlijk tempo wel bij kunnen houden.

Verder willen wij als bestuur een aantal belangrijke aandachtspunten onder jullie aandacht brengen zolang we nog niet (standaard) in twee groepen rijden:

- Als het te snel gaat, dan geef je dat tijdig aan binnen de groep;
- De groep past de snelheid dan aan;
- Degenen die dan toch door willen knallen laten we gewoon lopen;
- Als iemand aangeeft te slecht te zitten om het aangepaste tempo bij te houden dan blijft er altijd een ander bij degene die afhaakt. We laten nooit iemand alleen naar de finish rijden;
- Ieder lid heeft zelf wel de verantwoordelijkheid om er voor te zorgen dat een gemiddelde van 30km op woensdag en een gemiddelde van 28km op zondag gehaald kan worden in een groep.

Wij als bestuur staan uiteraard open voor andere suggesties om de deelname aan onze vaste ritten weer op het niveau van voorheen te brengen. Hopelijk is deze overweging vanuit het bestuur wel een eerste aanzet tot een hogere opkomst.

Piet Woorts – of: vroeger was alles beter (behalve de buitenbandjes)

Kort geleden is Piet Woorts overleden, slager, en oud-penningmeester van de Toerclub. Een beminnelijk persoon. Een aantal van ons zal zich Piet nog levendig herinneren. Altijd goed geluimd, trouw aanwezig op zondagochtend, bepaald geen vegetariër en een tikje gezet. Hij adverteerde altijd in ons clubblad met een gehaktaanbieding (weliswaar half-om-half): een kilo voor zes gulden vijftig.

We spreken van begin jaren negentig. Het was de tijd waarin negen op de tien TCA'ers nog op een Koga Myata reden, waarin je op je gevoel moest schakelen en je om de haverklap lek reed. Piet was wat ouder dan het gemiddelde clublid, hij was wat zwaarder en hij kende zijn beperkingen. Op kop sleuren kwam in zijn woordenboek niet voor, maar hij nestelde zich slim in het wiel van sterkere rijders.

Hij riep steeds dat we niet op hem hoefden te wachten, maar we leefden nog in de tijd van 'samen uit, samen thuis'. Vooral bij de hellingen als Huizerhoogt en Lage Vuursche had Piet het moeilijk. Het was vooral Theo die Piet in de gaten hield en, als Piet dreigde af te zakken, hem met een stevige arm op de rug meenam. Als het echt niet meer ging dan bleven er altijd een paar man bij Piet – niemand liet zijn eigen Piet alleen...

Vorig jaar hebben we een enquête gehouden: we zijn lid van de toerclub om sportief én sociaal bezig te zijn. Sportief zit het wel goed, zeg ik als buitenstaander – die door omstandigheden circa zes jaar redelijk buitenspel sta. Maar sociaal, in de zin van groepsgevoel?

Er is een voorval dat in mijn geheugen gegrift staat: Cor Verwey (naar wie we een 'memorial' genoemd hebben) was jaren ziek. Leukemie. Op een zonnige zondag verscheen hij ineens aan de start om weer mee te doen. Kennelijk voelde hij zich fit en sterk genoeg. Wat schetste mijn verbazing: er werd even hard gereden als altijd. Niemand hield rekening met Cor, die er al spoedig vanaf wapperde. Slechts een paar kregen het in de gaten en begeleidden Cor (die trouwens geen onvertogen woord uitte) naar De Punt.

Op zaterdag 30 juli organiseerde Henk H. een rondje Markermeer: iedereen kon zich aansluiten, maar Henk zou het tempo bepalen. Dat wisten we van tevoren en die afweging kon je maken. Desondanks vonden enkelen het beter om in een hoger tempo de rit te voltooien. Natuurlijk, vrijheid blijheid.

Nogmaals, ik ben relatieve buitenstaander en ik was er niet bij. Ik heb makkelijk praten. Toch heb ik weinig begrip voor deze tweespalt. Bij een toerclub horen zowel het sportieve als het sociale aspect. Ik ben bang dat, zonder het sociale, van het sportieve weinig overblijft.

Henk